

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 11. juna 2018. godine
Br. ref.: RK 1270/18

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI37/18

Podnosilac

Naser Avdyli

**Zahtev za ocenu ustavnosti presude PML. br. 225/2017 Vrhovnog suda
od 18. decembra 2017. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Naser Avdyli, selo Kuk, opština Dragaš (u daljem tekstu: podnosilac), koga zastupa Hazer Susuri advokat iz Prizrena.

Osporena odluka

2. Podnosilac osporava presudu PML. br. 225/2017 Vrhovnog suda od 18. decembra 2017. godine, kojom je odbijen, kao neosnovan, zahtev podnosioca za zaštitu zakonitosti protiv presude PAKR. br. 518/2016 Apelacionog suda od 4. maja 2017. godine u vezi sa presudom PKR. br. 263/15 Osnovnog suda od 29. aprila 2016. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti gore navedenih osporenih odluka kojima se, navodno, podnosiocu povređuju prava i slobode garantovane članom 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 33. [Načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), kao i članom 6. (Pravo na pravično suđenje) i članom 7. (Kažnjavanje samo na osnovu zakona) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članu 47. [Individuralni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilom 29. [Podnošenje podnesaka i odgovora], Poslovnika o radu Suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

5. Dana 9. marta 2018. godine, podnosilac je podneo zahtev Sudu.
6. Dana 13. marta 2018. godine, predsednica je u skladu sa pravilom 37 (1) Poslovnika, naložila da se spoji zahtev KI37/18 sa zahtevom KI34/18.
7. Dana 14. marta 2018. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i kopiju zahteva je prosledio Vrhovnom sudu.
8. Dana 22. marta 2018 godine, predsednica je u skladu sa pravilom 37 (3) Poslovnika i na zahtev podnosioca, naložila odvajanje zahteva KI37/18 od zahteva KI34/18.
9. Istog datuma, predsednica Suda je imenovala sudiju Almira Rodriguesa za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Ivan Čukalović (predsedavajući), Artar Rama-Hajrizi i Selvete Gërxhaliu-Krasniqi.
10. Dana 30. maja 2018. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

11. Tokom meseca avgusta 2014. godine, Kosovska policijska služba (u daljem tekstu: KPS), lišila je slobode podnosioca zbog osnovane sumnje da je izvršio krivično delo *“Organizacija i učešće u terorističkoj grupi”*, iz člana 143 (2) Krivičnog zakona Kosova (u daljem tekstu: KZK).
12. Dana 27. avgusta 2014. godine, podnosilac je u prisustvu branioca koji mu je dodeljen po službenoj dužnosti, saslušan u policiji i dao izjavu: *„[...] Ušao sam na teritoriju Sirije ilegalno, i od tog trenutka sam se smestio u vojni kamp, tamo sam završio sve obuke korišćenja oružja, među kojima je Ak47 i protivvazdušno oružje, i tada sam shvatio da je to vojska Al Nusra, ja sam izrazio moju spremnost da se obučim jer nisam imao znanja o oružju. [...]”*.
13. Dana 7. maja 2015. godine, Specijalni tužilac je podneo Osnovnom sudu u Prištini-Odeljenju za teška krivična dela optužnicu PPS. br. 26/2015, protiv podnosioca i drugih članova grupe zbog izvršenja krivičnog dela *„Organizacija i učešće u terorističkoj grupi”*.
14. Tokom rasprave pred Osnovnim sudom, podnosilac je naveo da je cilj njegovog putovanja u Siriju bio da pribavi određena dokumenta sa Univerziteta u Damasku gde je studirao sve do 2004. godine, kako bi nastavio studije u Egiptu. Međutim, tokom svog puta kroz Siriju, sasvim slučajno je završio sa vojnicima pokreta *„Al Nusra”*, koji su ga potom prisilili da prođe treninge rukovanja raznim tipovima oružja.
15. Branilac podnosioca je pred Osnovnim sudom, u svojoj završnoj reči, izjavio da cilj njegovog putovanja nije bio da se priključi terorističkoj organizaciji *„Al Nusra”*, nego da dobije dokumenta srednje škole kako bi nastavio studije teologije u Egiptu i stoga, nije utvrđeno da je njegov štićenik izvršio krivično delo za koje je on optužen.
16. Tužilac je u završnoj reči izjavio *„[...] da su neki od optuženih priznali krivicu za krivična dela za koja su optužena, stoga, za ove optužene se nije upustilo na ocenjivanje dokaza nego je izvršio ocenjivanje dokaza samo za optužene koji nisu priznali krivicu”*.
17. Dana 29. aprila 2015. godine, Osnovni sud je (presuda PKR. br. 263/15), proglasio podnosioca krivim i izrekao mu je kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine i 6 (šest) meseci, jer *„[...] jasno se vidi da cilj odlaska optuženog (podnosioca) u Jordan a kasnije u Siriju nije bio upis na fakultet, jer nije pružio nijedan dokumenat ili dokaz koji bi svedočio tako nešto, nego je sve ovo bilo u cilju njihovog pridružena terorističkoj grupi „Al Nusra”, i borba protiv režima Asada u Siriji”*.
18. Podnosilac je podneo žalbu Apelacionom sudu na presudu Osnovnog suda, navodeći:
 - a) bitne povrede odredaba krivičnog postupka, i pogrešno utvrđeno činjenično stanje (...), i

- b) *povrede krivičnog zakona i odluke o krivičnoj sankciji*“.
19. Dana 4. maja 2016. godine, Apelacioni sud je (presuda PAKR. br. 518/2016), odbio, kao neosnovane, žalbene navode podnosioca.
20. U presudi Apelacionog suda stoji:
- a) *„Što se tiče žalbenih navoda podnosioca o povredi odredbi krivičnog postupka, „Sud nalazi da je izreka osporene presude jasna i nije kontradiktorna s obrazloženjem. Prvostepeni sud je dao jasno obrazloženje o postojanju krivičnog dela i krivične odgovornosti optuženog za krivično delo za koje je optužen. Prvostepeni sud je u obrazloženju osporene presude opisao činjenično stanje koje je utvrdio i dao je jasno obrazloženje o takvom utvrđivanju činjenica. Opisao je rezultat dokaznog postupka obrazloživši zašto neke činjenice uzima kao dokazane a ostale kao nedokazane, kao i zašto su žalbeni navodi optuženog vezano za dokaznu građu neosnovani.*
- b) *Što se tiče visine kazne, Sud ocenjuje da je merenje izrečenih kazne nad optuženim učinjena u skladu sa opštim pravilima za merenje kazne, u skladu sa članom 73. KZRK-a, tako da je izrečena kazne nad njim u proporciji sa društvenom opasnošću počinjenog krivičnog dela”.*
21. Podnosilac je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu protiv presude Apelacionog suda, tvrdeći *“da su osporene presude obuhvaćene bitnim povredama odredaba krivičnog postupka, koje se sastoje od činjenice da u izreci presude nisu obuhvaćeni svi podaci i okolnosti koje sadrže figuru krivičnog dela za koju je osuđeni proglašen krivim, i da se presuda oslanja na neprihvatljive i nerelevantne dokaze”.*
22. Dana 18. decembra 2017. godine, Vrhovni sud je (presuda PML. br. 225/ 2017), odbio, kao neosnovan, zahtev za zaštitu zakonitosti podnosioca smatrajući: *“Izreka presude prvostepenog suda u odnosu na osuđenog je jasna i sadrži sve podatke o vremenu, mestu, načinu izvršenja krivičnog dela kao i druge podatke koje predstavljaju bitne elemente počinjenog krivičnog dela. U ovom krivičnom predmetu nije bilo sporno da je u kritičnom vremenu, kao što je opisano u izreci Prvostepenog suda podnosilac bio u Siriji, kao i činjenica da je tamo bio kako bi se pridružio terorističkoj formaciji”.*

Navodi podnosioca

23. Podnosilac tvrdi da su mu osporene odluke povredile član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], Ustava i član 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP, jer nisu razmatrale dokaze za koje je on tokom čitavog krivičnog postupka tvrdio da su neprihvatljivi i nepouzdati.
24. Podnosilac dalje tvrdi da su mu osporene odluke povredile i član 33. [Načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima] Ustava, jer je na osnovu odredbi člana 145 (2) ZKPK-a propisano da krivično delo organizacija i učešće u terorističkoj grupi predstavlja krivično delo isključivo ako se počini na teritoriji Republike Kosovo, a ne na teritoriji Sirije ili Jordana, koje nisu pod jurisdikcijom pravnog sistema Kosova.

25. Podnosilac takođe tvrdi da mu je povređen član 7. (Kažnjavanje samo na osnovu zakona) EKLJP-a, koji propisuje: „*Niko se ne može smatrati krivim za krivično delo izvršeno činjenjem ili nečinjenjem koje, u vreme kada je izvršeno, nije predstavljalo krivično delo po unutrašnjem pravu (...).*“
26. Na kraju, podnosilac traži od Suda da presude: PML. br. 225/2017 Vrhovnog suda od 18. decembra 2017. godine; PAKR. br. 518/2016 Apelacionog suda od 4. maja 2017. godine i PKR. br. 263/15 Osnovnog suda od 29. aprila 2016. godine, proglasi protivustavnim.

Prihvatljivost zahteva

27. Sud prvo ispituje da li zahtev ispunjava uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje obrazloženi Zakonom i propisani Poslovníkom.
28. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:
 1. *Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.*
[...]
 7. *Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.*
29. Sud se poziva i na član 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuje:

Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku.
30. U tom smislu, Sud smatra da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, da je iscrpeo sva pravna sredstva i da je podneo zahtev u propisanom roku.
31. Međutim, Sud se dalje poziva na član 48. [Tačnost podneska] Zakona, koji propisuje:

Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.
32. Pored toga, Sud uzima u obzir pravilo 36 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovníka, koje propisuje:
 - (1) *Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:*
 - (d) *ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.*
 - (2) *Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:*
 - d) *da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju.*

33. Sud prvenstveno ukazuje da se predmetni postupak odnosi na utvrđivanje osnovanosti krivične optužbe, te da stoga podnosilac uživa garancije prava na pravično suđenje iz člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava i člana 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a. Stoga, Sud će ispitati da li su predmetni postupci bili pravični kako to zahteva član 6 (1) EKLJP-a.
34. S tim u vezi, Sud podseća na član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, koji propisuje:
- 1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.*
- [...]"
35. Takođe i član 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a propisuje:
- “Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom.*
- [...].“
36. Podnosilac smatra da je Osnovni sud pogrešno utvrdio činjenično stanje, te u vezi sa time nije dao valjane razloge u pogledu ocene izvedenih dokaza, što je vodilo pogrešnom zaključku da je on počinio krivično delo *“Organizacija u učešću u terorističkoj grupi”*. Takve radnje Osnovnog suda, po navodima podnosioca su imale za posledicu kršenje njegovog prava na pravično suđenje.
37. Sud pre svega podseća da se u skladu sa članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava *„Osnovna prava i slobode zagwarantovane ovim ustavom tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava.“*
38. Sud ponavlja da nije njegov zadatak da preispituje pogrešno utvrđeno činjenično stanje ili pogrešnu primenu materijalnog prava ukoliko i sve dok to ne dovede u pitanje prava i slobode koje su zaštićene Ustavom i EKLJP-om. Stoga, on ne može da deluje kao *„sud četvrtog stepena“*. (Vidi: slučaj ESLJP-a, *Akdivar protiv Turske*, br. 21893/93, presuda od 16. septembra 1996. godine, stav 65; vidi, takođe: *mutatis mutandis* slučaj Ustavnog suda KI86/11, *Milaim Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. aprila 2012. godine).
39. Naime, Sud nije nadležan da supstituiše redovne sudove u proceni činjenica i dokaza; generalno, zadatak redovnih sudova je da ocene činjenice i dokaze koji su oni izveli. (Vidi: slučaj ESLJP-a, *Thomas protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavka br. 19354/02, presuda od 10. maja 2005. godine).
40. Zadatak Suda je da ispita da li su povređena ili zanemarena individualna ustavna prava i da li je utvrđivanje činjenica i primena zakona bilo, eventualno proizvoljno ili diskriminatorno.
41. Stoga, Sud će se izuzetno upustiti u ispitivanje načina na koji su redovni sudovi utvrđivali činjenice i na tako utvrđene činjenice primenili zakon, samo kada je

očigledno da je u određenom postupku došlo do proizvoljnog postupanja redovnih sudova, kako u postupku utvrđivanja činjenica tako i primene zakona.

42. Imajući u vidu gore navedeno, Sud će ispitati da li su osporene odluke zasnovane na pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju i proizvoljnoj primeni materijalnog prava.
43. Sud nadalje podseća na to, da je van njegove nadležnosti procenjivati kvalitet zaključaka redovnih sudova, ukoliko se ova ocena ne čini očigledno proizvoljnom. Isto tako, Sud se neće mešati u način na koji su redovni sudovi usvojili dokaze kao dokaznu građu, niti se mešati u situaciju kada redovni sudovi poveruju dokazima jedne strane u postupku na osnovu slobodne sudijske ocene. To je isključivo uloga redovnih sudova. (Vidi: slučaj ESLJP-a, *Doorson protiv Holandije*, predstavka br. 20524/92, presuda od 26. marta 1996 godine, stav 78).
44. Sud zapaža da je Osnovni sud u potpunosti opisao proces ocene dokaza, te njihovo dovođenje u međusobnu vezu i izvođenje zaključaka da je podnosilac počinio krivično delo za koje je optužen.
45. Štaviše, Sud ističe da je Osnovni sud ukazao na dokaze na kojima je zasnovao svoju osuđujuću presudu, koju je, pri tome na potpun i zadovoljavajući način interpretirao u obrazloženju svoje odluke.
46. Pri tome, Sud zapaža da je podnosilac u svojoj izjavi tokom glavne rasprave pred Osnovnim sudom potvrdio svoju ranije datu izjavu policiji, „*da je tokom boravka u Siriju sa vojnicima Slobodne vojske Sirije, za koje je kasnije utvrdio da sučlanovi grupe Al Nusra, učestvovao u vojnoj obuci ,rukovanja raznim tipovima oružja*“.
47. S tim u vezi, Sud zapaža da je Osnovni sud o tome dao detaljno obrazloženje, iz čega proizilazi zašto je prihvatio dokaze optužbe. Štaviše, Sud primećuje da je Osnovni sud dao detaljno obrazloženje u pogledu izvođenja zaključaka da su se u podnosiočevim krivično pravnim radnjama stekla obeležja krivičnog dela za koje je on optužen. Sud smatra da je obrazloženje Osnovnog suda opravdano i pravično.
48. Dalje, Sud smatra, da je Apelacioni sud odgovorio na sve žalbene navode podnosioca, kako po pitanju *povreda odredbi krivičnog postupka* tako i po pitanju *visine izrečene kazne*.
49. Štaviše, Sad primećuje da je Apelacioni sud odgovorio i na žalbeni navod podnosioca zašto su određeni dokazi prihvatljivi i pored njegovih tvrdnji *da su takvi dokazi neprihvatljivi i nepouzdati*.
50. U stvari, Apelacioni sud je smatrao: „*Materijalni dokazi, kao što je spis UON_SC/ 11019 i spis QEJ 115.04 AL QAIDA, nisu dokazi koji argumentuju krivicu optuženih, ali se iz toga ne može zaključiti da su neprihvatljivi, jer kao prvo, zakonskim odredbama – član 257. ZKP-a određeno je da kada se jedan dokaz smatra neprihvatljivim, ni presuda se ne može osloniti na nju. Kao drugo, ovi spisi potvrđuju činjenicu da su front „Al Nusra i Islamska država*

Šama i Levana (ISIS) terorističke organizacije proglašene od Organizacije Ujedinjenih Nacija, u ovim činjenicama se utvrđuje značajni element ovog krivičnog dela jer grupe u kojima su učestvovali optuženi su terorističke organizacije“.

51. Sud takođe primećuje, da je podnosilac i pred Vrhovnim sudom, uglavnom, ponovio iste žalbene navode, na koje mu je sud odgovorio u svojoj presudi. U tom smislu, Vrhovni sud je naveo: „*Izreke presuda prvog stepena u odnosu na osuđenog su jasne i sadrže sve podatke o vremenu, mestu, načinu izvršenja krivičnog dela kao i druge podatke koje predstavljaju bitne elemente počinjenog krivičnog dela. U obrazloženju obeju presuda, data su zakonska obrazloženja za sve tačke presude“.*
52. U stvari, Sud primećuje da je Vrhovni sud ispitao svaki žalbeni osnov podnosioca, odnosno argumente o neprihvatljivim dokazima; nedostatak pravne sigurnosti, kontradiktorne odluke i nedostatak obrazloženja u presudama; nepostojanje razloga predstavljenih u vezi sa odlučnim činjenicama.
53. Štaviše, Sud ne može a da ne primeti da je Vrhovni sud odgovorio i na žalbeni navod podnosioca da se *“krivično delo organizacija u učešće u terorističkoj grupi koje je propisano članom 143. stav 2, KZK, odnosi isključivo na delo koje se izvrši na teritoriji Kosova, a ne na teritorije druge države“.*
54. S tim u vezi, Vrhovni sud je smatrao da je navod neosnovan, *„zbog činjenice jer je osuđeni u konkretnom slučaju proglašen krivim zbog krivičnog dela iz člana 143. stav 2, KZK-a, gde se prema ovoj odredbi kaže da za postojanje ovog krivičnog dela, mesto inkriminirajuće delatnosti nije relevantno već, kako je iznad rečeno, učešće u delatnostima terorističke grupe, što je u konkretnom slučaju utvrđeno“.*
55. Dalje, što se tiče navoda podnosioca o povredi člana 33. [Načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima], Ustava i člana 7. (Kažnjavanje samo na osnovu zakona) EKLJP-a, Sud podseća da se član 7. EKLJP-a mora tumačiti i primenjivati na način kojim se obezbeđuje uspešna zaštita od *arbitrarnog gonjenja, osude ili kazne*, takođe, Sud podseća da član 7 stav 1, EKLJP-a, ne garantuje samo princip zabrane *retroaktivne primene strožijeg krivičnog zakona* već, takođe, implicitno, i princip *primene blažeg krivičnog zakona*. (Vidi: slučaj ESLJP-a, *Scoppola protiv Italije* (br. 2), predstavka br. 10249/03, presuda od 17. septembra 2009 godine, tačka 109).
56. Dovodeći u vezu gore navedeno sa slučajem podnosioca, Sud smatra, da su krivični postupci protiv podnosioca vođeni zbog osnovane sumnje da je počinio krivično delo *“Organizacija u učešću u terorističkoj grupi”*, iz člana 143 (2) KZK-a, koji je bio na snazi u vremenu izvršenja krivičnog dela. Podnosilac je proglašen krivim pravosnažnom presudom, pri čemu mu je izrečena kazna zatvora.
57. Stoga, Sud zaključuje da nije postojala arbitrarna odluka o otpočinjanju krivičnog postupka protiv podnosioca, takođe, nije postojala ni retroaktivna primena zakona na njegovu štetu. Iz toga proizilazi da su navodi podnosioca o povredi člana 33. Ustava i člana 7. EKLJP-a neosnovani.

58. Imajući u vidu napred navedeno, Sud smatra da podnosilac zahteva nije dokazao i potvrdio bilo kakvu proizvoljnost u utvrđivanju činjenica i primeni materijalnog prava u osporenim odlukama.
59. Pored toga, Sud smatra da je dužnost podnosioca zahteva da podnese *prima facie* dokaze koji ukazuju na povredu prava garantovanih Ustavom i EKLJP. Ova ocena je u skladu sa nadležnošću Suda (vidi: slučaj Ustavnog suda br. KI19/14 i KI21/14, podnosilac zahteva: *Tafil Qorri i Mehdi Syla*, Rešenje o neprihvatljivosti od 5. decembra 2013. godine).
60. Shodno tome, Sud utvrđuje da ništa u slučaju predstavljenom od strane podnosioca ne ukazuje na to da su postupci pred redovnim sudovima bili nepravični ili proizvoljni da bi Ustavni sud bio uveren da je srž prava na pravično i nepristrasno suđenje bila povređena ili da su podnosiocu zahteva uskraćene bilo kakve procesne garancije, što bi dovelo do povrede članova 31. i 33. Ustava ili članova 6. i 7. EKLJP-a.
61. Kao rezime, zahtev podnosioca je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i neprihvatljiv je u skladu sa pravilom 36 (1) d) i (2) d) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Kosova, u skladu sa članom 113.1 i 7 Ustava, članom 47. Zakona i pravilom 36 (1) (d), (2) (d) Poslovnika, na sednici održanoj 30. maja 2018. godine, jednoglasno

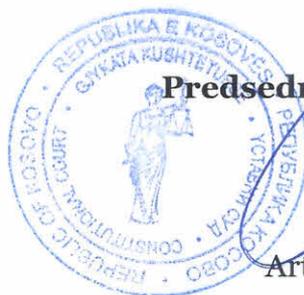
ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Almiro Rodrigues

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi